ناول
نیـــمګړی
ژونـــد
Ketabton.com
لیکوال:رفیع الله علي حیدر
ډیزاین: سید ادریس سادات
0731363201

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم . نیمگری ژوند(ناول)

لیکوال . رفیع الله علی حیدر

پښتی ډیزاین . سید ادریس (سادات)

چاپ کال . ۳\۱۲\ ۱۴۰۱

د لیکوال ۱شماره . 0730432762

د لیکوال ۲شماره . 0797335830

چینل . https://t.me/sadatketabtoon

که چیرې تاسې هم خپل کتاب ته ډیزاین ورکوی نو له موږ سره په تماس کې شی...

0779011816

RAH

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ!

دا ناول دې زما ګرانې اوخوږې مور جانې ته ډالۍ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه:

د لـــیکــوال خــبری

گـرانــو اومحـــترمــو لـوسـتونكو!

د خـــپل مور او پـــلارخـــدمـــت وکـــړئ.

خـــدای دې نـــکـړي.

کـــه ســـبا ســـتاسې مـــور او پـــلار لـــه دنـــیا ولاړل، نـــو بـــاور وکړئ چـــی د خـــــپل مـــــور اوپـــلار غـــوسه بــــه مـــو هم یـــادیگي.

نـــو راشی مـــلـــگرو!

د خـــپل مـــور او پـــلار خـــدمـــت وکـــړئ.

مننه او احترامات.

او ستا سې د دعاؤو په هیله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د سهار اته بجی به وې.

مکتب ته ولاړم.

درس مو ووایه، کورته راغلم مور مې راته چای او ډوډۍ راوړه.

بیرون ولاړم له ملګرو سره می لوبې کولې.

خو چې نا څاپه مې په پلار باندې سترګې ولګیدې.

له کار څخه راغلی وو.

ډېر ستړی شوی وو، په مخ یې د خوَلو لارې جوړې وې.

نو ورمنډه مې کړه پلار مې په غېږ کی ونیوه.

او کور ته راغلو کورکې مو سودا خلاصه وه.

او له پلار سره می روپۍ هم نه وې.

پلار مې د چای سره سپوره ډوډۍ وخوړه زه ډېر خفه شوم.
پلار می چای وڅښه.

ماته یې ویل:

علي حیدره زویه!
درس دې وایه کوښښ کوه زما ګرانه زویه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل:

سمده پلار جانه درس مو ویلو وخت تېرېده.

څلور میاشتنی امتحانونه راورسېدل.

استاذ په صنف کې وویل:

سبا سهار به د پارچو د چاپولو لپاره شل شل افغانی راوړئ.

نن لاړشئ سبا روپۍ هم درسره راوړئ.

ټول لاړوُ خپلو کورو ته زه چې کور ته راغلم،

مورمې راته ډوډی راوړه.

ما ورته وویل:

مورجانې په مکتب کې رانه شل روپۍ غواړي د پارچو د چاپولو لپاره

مور مې وویل:

سمده زویه چی پلار دې بیګا راغی.

ورته وایه!

سمده مورې بیګاه مې پلار راغی.

ستړي مشي مې ورسره وکړه، هغه دیر ستړی شوی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو يې بالښت ته ځنګ وواهه.

ما ورته وويل:

پلار جانه!

په مکتب کې رانه روپۍ غواړي.

پلار مې راته کړه.

زويه اوس خو نشته چې کار مې خلاص کړ.

بيا به يې درکړم.

ماورته وويل:

سمده پلار جانه!

پدې شپه مې مور چای او سپوره ډوډۍ راوړه.

هغه مو وخوړه لاړم دخوب کوټې ته ډېر خفه وم، چی سبا به استاذ ته څه وايم.

په همدی فکرونو کې ويده شوی وم.

سهار مې مور راباندغږ وکړ:

علی حيدره زويه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای علی حیدره زویه!

ها څه وایی مور جانی.

چای دې وڅښه نور دی د مکتب وخت دی.

سمده موری!

زه راپاڅېدم مخ او لاسونه مې ومینځل، کتابونه مې راواخیستل مکتب ته روان شوم.

په لاره کې دخپل صنفي سره یو ځای شوم.

هغه راته وویل:

روپۍ دې راوړي دي.

ما ویل:

نه.

زما له پلار سره نه وې.

تا راوړي دي.

هغه ویل:

هوو ما راوړي دي.

سمده اضافه روپۍ نلرې چې زما پر ځای یې ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به يې بيا تاته درکړم.

ويل يې نشته.

زما ډېر فکر خراب شو.

مکتب ته ورسيدؤ.

استاد حاضري راوخيسته.

ويل يې:

چې د هرچا نوم مې اخيستو.

هغه دې روپۍ راوړي.

سمده.

استاذ چې يو څو نومونه واخيستل ټولو روپۍ ورکړې.

زما نوم يې واخيست.

ما ورته وويل:

استاد جانه!

زما سره اوس نشته.

بيا به يې درته راوړم، استاذ غوسه شو.

او زه يې له صنف څخه وويستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم.

مور راته وویل:

بچیه ولې دومره وختي راغلې خیریت خو دی.

ماوویل:

هو مورې اجازه مې راواخیسته.

سمده زویه!

درس دې وایه سهار بیا د تېر په څېر مور راباندې غږ وکړ.

اوزه پاڅېدم چای مې وڅښه.

کېناستم مور راته ویل:

زویه ولې ناست یې د مکتب دې ناوخته کیږی.

ماورته وویل:

موری له ما سره پیسې نشته.

د تول صنف هلکانو پیسې ورکړي دي.

زما پاتې دي.

مکتب کې راته استاذ غوسه کوي.

مور مې ویل ته راځه زه یی له چا څخه درته قرض کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ يې راته قرض کړې.

زه مکتب ته روان شوم.

استاذ ته مې روپۍ ورکړې.

استاذ وويل:

غوږ ونيسۍ درې شپې وروسته مو امتحانونه دي.

امادګي ورته ونيسۍ .

سمده استاد

کورته راغلم.

کتابونه مې راوخيستل، ښه مې مطالعه کړل.

خوب راغی ويده شوم.

دری شپې تېرې شوې.

سبا مو امتحانونه ؤ.

زه هم روان شوم مکتب ته استاذ هم راغلی وو.

امتحان مو ښه خوندور وو.

ماتر ټول صنف ښه پارچه حل کړې وه.

استاذ هم راته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښښ کوه علي حیدره!
آفرین دېر ښه سوالونه دې حل کړي دي.

امتحانونه خلاص شول.

ځلور ورځې یې رخصتي راکړه.

رخصتی هم خلاصه شوه، مکتب ته ولاړم.

نور ملګری راغلي وو مجلسونه روان وو.

چا ویل چې ما ته مې پلار د کامیابۍ په تحفه کې بایسکل اخلي.

چا ویل:

چې ماته مې پلار د کامیابۍ په تحفه کې موبایل اخلي.

خو زه همداسې چوپ وم،

ځکه زما غریب پلار د ډوډۍ نه درلودې.

نو ماته به یې تحفه په څه اخیسته.

استاذان راغلل، ټول کتار-کتار شولو د نورو صنفونو نمرې اعلانیدی.

د نور صنفونو چې خلاصې شوې نو زموږ د صنف شروع شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ راغی.

اول يې زما نوم واخيست.

اول نمره شوم.

دير خوشحاله شوم کورته راغلم.

مور ته مې وويل:

مور مې هم ډېره خوشحاله شوه.

او ښکل يې کړم.

چای او ډوډۍ مو وخوړه، شپې مې پلار راغی.

هغه ته مې وويل:

پلارجانه!

زه اول نمره شوم هغه دير خوشاله شو.

لس شپې وروسته اختر هم وو.

د مکتب رخصتي د اختر تر څلورمې ورځې پورې وه.

اختر راغی.

د غم اختر وو، زما مور هم لږه مريضه وه.

زما کالي هم نه وو، ټولو ملګرو مې نوي کالي کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ما نه وو کړي.

وروسته د اختر نه می مور سخته ناجوړه شوه، پلار مې ډاکټر ته بوتله.

هغه ورته ویلی وو.

چې کابل ته یې بوځۍ دلته یی علاج نکیږي.

زما فکر دیر خراب وو، ځکه زما همدا یوه مور زما خوشالي وه.

بله ورځ مې پلار مور کابل ته پوتله.

کابل کی ډاکترانو ورته ویلي وو، چی دا باید عملیات شي.

عملیات ته ۴۰۰۰۰زره افغانی پکار دي.

نو زما پلار سره روپۍ نه وې، نو یو درشکې پټی مو ګرو کړو.

بیا لاړل کابل ته عملیات یی وکړ.

او څلور شپی یی بستر کړل.

څلور شپې وروسته کورته راغلل.

داکتر ورته ویلی وو چی شل شپی وروسته به یی بیا راولی.

شل شپې وروسته بیا مور اوپلار لاړل کابل ته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل کی داکتر ورته ویلی و.

تاسی دا باید پاکستان ته بوځی.

پلار می راغی کورته روپی یی دچا څخه قرض کړې.

لاړل پاسپورت یی جوړ کړ.

او پاکستان ته ولاړل.

زنګ به می ورته کاوه.

پلار به مې ویل:

اوس دې مور ښه ده.

هلته یې یو څه دوا ورکړی وه.

کور ته راغلل، مور می نوره هم خرابه شوی وه.
دیر فکر می خراب شو.

خو بدبختانه چې مور مې له دنیا ولاړه.

زما زړه داسی درد کولو چې ډیر ډیر می ژړل.

خو په ژړا هېڅ نه کېدل.

خو بیا مکتب شروع شو، ډیر وخت نه ورتلم.

ډیر خفه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې زما مور ډېره راباندې ګرانه وه.

یوه میاست وروسته د استاذ سره مخ شوم، هغه لږ ډاډګېرنه راکړه.

راته یې وویل:

سبا ضرور مکتب ته راشه.

ګنې محرومېږې ضرور به راځې.

ما ویل سمده.

سبا مکتب ته لاړم.

هغه خوند او مزه نه وه په مکتب کې وخت تېرېده.

په غم او په فکرونو کې وم.

له ژونده مې زړه تور وو.

امتحانونه راورسېدل، ماته یې هېڅ خوند نه راکولو.

پدې کال زه له اول نمره ګۍ څخه ۳۹ مې نمرې ته را ټیټ شوم.

غوښتل مې چې ځان وژنه وکړم.

نو پدې وخت کې مې یوه جنۍ ولیده.

ډیره ښایسته او ښکلې ښکاریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته يې وويل:

ولې داسې خفه يې ما ورته ټوله کيسه وکړه.

هغه ډېره خفه شوه.

بيايې راته وويل:

خپر دا خوژوند دی.

مقابله ورسره وکړه، ديرې خبرې يې راته وکړې.

زړه مې لږ راحت شو، جنۍ به هر وخت زما سره ليدل ديرې خبرې به يې راته کولې.

ما مکتب هرڅه پرېښي وو.

خو هغې بيا مجبوره کړم تر څو مکتب شروع کړم.

د هغې په ليدو مې غمونه کمېدل.

ورو ورو ورباندې مين شوم، بيا مې لږ ژوند سم شو .

خو کور راته زندان وو.

دې انجلۍ راته وويل:

مکتب شروع کړه.

ضرور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل:

سمده وخت تېرېده.

ما غوښتل چی د مینی اظهار ورته وکړم.

خو ما نشوای کولی.

خو اخر هغې راته وویل:

چې مینه درسره لرم.

ما هم ورته وویل:

مینه درسره لرم.

غم مې ورو ورو کمېده.

وخت تېرېده.

د هغې جنۍ سره به می هر وخت لیدل.

له ډېر وخت وروسته د هغه کورنۍ هغه له بیرون وتلو منع کړه.

ما به د هغی انتظار کاوه.

خو هغه نه راتله.

بیا مې د ژوند هیلې مرې شوې بیا له ډېر وخت وروسته مې موبایل ته مسیج راغلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلي يې وو.

(اسلام عیکم)!

ماورته ولیکل:

وعلیکم سلام!

وبښه ځان دې راته معرفی کړه.

بل مسیج راغی نوم یی راته واخیسته.

زړه مې ډېر خوشاله شو.

زما پوښتنه يې وکړه.

ما ویل:

اوس ښه یم ته سنګه يې.

ویل يې:

الحمدلله!

زه هم ښه یم.

ډیره ګپه مې ورسره وکړه.

هر وخت به مې مسیج ورته کاوه، دیر وخت وشو.

مسیجونه مو کول د هغه ساده موبایل وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسیج مصرف هم ډېر وو.

ځکه په یوه مسیج ۲ افغانۍ کټ کوي، نو ما وغوښتل ترڅو یو موبایل ورته واخلم.

لاړم.

موبایل مې واخیست.

اوس نو ده ته د ورکولو لار یې هم نه وه.

ما ورته سیمکارت اوانټرنیټ او واټساف فعال کړل.

مسیج مې ورته وکړ.

چې موبایل مې اخیستې هغه راته ویل:

سه دې کولو په هغه روپیو به دی ځان ته چیشی اخیستی وی.

ما نه خو د مسیج مصرف دیر زیات وو.

پدې کې مې واتساپ فعاله کړی دی.

مصرف یې کم دی .

اوس دا راته ووایه چې څنګه به یې درکوم.

هغې راته وویل:

سبا زموږ د ماما د زوی واده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هلته ځم په لاره کې يې راته کېږده.

ما ویل سمده.

لاړم موبایل مې د خاورو لاندی پټ کړ.

او شین پلاستیک مې یی پر سر کېښود.

هغه ته مې دا نښاني وويله.

او زه ولاړم پټ هلته کيناستم.

ماویل:

چی بل سوک يې وانه خلي خو د خدای پاک مهرباني وه.

د هغه ورور له هغه ځخه مخکې روان وو.

او هغه جنۍ موبایل واخیست.

زه ډېر خو شحاله شوم، بیګا مې ورته مسیج کولو خو جواب یی نه راکوه.

زه ډیر خفه شوم د شپی یوه بجه وه خوب راغی.

په همدې فکرنو کې ویده شوم.

سهار چې پاځېدم موبایل می راواخیست، مسیجونه راغلی وو.

زړه مې ډېر خوشحاله شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسیج کې یې ویلی وو.

ګرانه وبښه!

زه ډیره مصروفه شوم.

سنګه یی!

ما ویل ښه یم.

ته سنګه یې!

ویل یې الحمدلله ښه یمه.

شکر چې ښه یې راته یی وویل:

مکتب ته ځې ما وویل:

هو.

هغه وویل:

په څو بجو ما ویل په اتو بجو ځم.

نو لاړ شه ناوخته کیږي ګرانه!

سمده ګرانی ځم.

کوشش کوه سمده.

شه وخت ګرانی مننه ستا هم شه وخت لارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب لړ مې بیا مکتب ته زړه کېده.

درس مو وایه ما هم یو ځلي بیا کوښښ شروع کړ.

لس شپې وروسته کلني امتحانونه وو.

کوښښ مې کاوه.

د مکتب نه راغلم ډیر خفه شوم.

ځکه چې مور مې ژوندی وه.

هغی به راته چای او ډوډی تیار سم کړي وو.

خو اوس یې یادونه شته او هغه نشته.

لاړم چای او ډوډی می ځان ته راوړل او ومی خوړل.

کتابونه می راواخیستل، مطالعه می شروع کړه.

چی موبایل ته مې مسیج راغی هغه جنۍ وه مسیج کې یې
لیکلي وو.

راورسېدې له مکتبه.

ماورته وویل:

هوو ګرانی راورسېدم.

لس شپی وروسته مو امتحانونه شروع کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې راته وویل:

کوښښ کوه .

که له ۳۹ نمرې سخه ۷ نمرې ته راغلی نو زه درته کالي کړم.

او که له ۷ نمرې ټیټ وې، نو هیڅ تحفه نه درکووم.

ما ویل:

سمده کوښښ کوم .

خو ته به دا کالي سنګه ماته راکوې.

ته خو بیرون نشې راوتلی.

ویل یې:

ته ځان کامیاب کړه کالی زه په کوم رقم درته رسوم سمده؟

ما ویل سمده.

مننه ما ویل سمده ګرانی.

جنۍ وویل:

کوښښ کوه زه ځم پلار مې راغی ډوډۍ وروړم .

ماویل سمده ګرانی ښه وخت ولری .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کتاب کتلو می پیل وکړ.

چې دروازه ټک ټک شوه.

زه ورغلم چې ومې کتل هغه سړی وو، چې زما پلار ورنه روپۍ قرض کړې وې.

سترګی مشی می ورسره وکړې.

زما لاس یې بیرته را ټیله کړ.

راته یې وویل:

روپی مې راکړه کنه بیا به وایې چې خبر نه وم.

ما ورته وویل:

سمده کا کا چې پلار می راولیګلې دربه یې کړم.

سړی لاړو خو ډیر ښکنځل یې ماته وکړل.

ما هېڅ ورته ونه ویل.

ډیر فکر مې خراب شو.

غوښتل مې چې کار پیداکړم کار وکړم.

هغه متل دی.

(د پرانګ او د پاړ تر منځ شوم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مکتب پریږدم، مینه مې له لاسه ورکوم.

او که مکتب وایم، خلک رانه پیسې غواړي.

پلار ته مې زنګ وکړ، پلاره زه درځم ایران ته د کرایې لپاره روپۍ راولېږه.

هغه راته غوسه شو.

راته یې ویل:

پام ګوره زویه داسې ونکړې مکتب دې وایه چې روپۍ دې پکارېدې زه یې درلیږم.

ماویل:

سمده پلارجانه خوزه یې پرینښوم، دیر تینګار یې وکړو.

ما هم د هغه خبر ومنله.

او ورته ومې ویل:

چې پلاره هغه تا چې روپۍ ورنه قرض کړې وې.

هغه سړی پیسې غواړی.

پلار مې وویل:

سمده زویه خو د هغې د وعدې وخت هم لا پوره ندی.

خو زه یې درلیګم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږې راسره شته لږې به قرض کړم .

ته دې درس وایه زویه .

ما وویل:

سمده پلار جانه!

روپۍ یې راولیګلې ما هم هغې سرې ته روپۍ کورته وروړې بیرته کور ته راغلم.

کورهم دزندان په څېر وو.

ځکه چې مور مې نه وه.

امتحانونه شروع شول، ښه روان وو.

اخر خلاص شول لس شپې رخصتی یې راکړه.

هغی جنۍ ته مې مسج کولو هر وخت.

ورته ومی ویل:

کالي مې تیار کړه.

هغې وخندل.

ما ورته وویل:

ولې خاندی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې:

همداسې مې وخندل.

نه نه اوس به راته وایې ویل یی:

چی ته په ځان باوري یې چې کامیاب یې ما ویل:

هوو .

ښه سمده د نتایجو عکس به دې ماته رالیږګې.

ما ویل سمده ګرانی .

نتایج اعلان شول، زه ۶ نمره شوی وم.

دېر خوشحاله شوم راغلم کورته خو کور کې کې مورکۍ نه وه.

بیرته بیرون ته راووتم.

عکس مې جینۍ ته ولیږګه.

هغه هم ډېره خوشحاله شوه.

او راته یې وویل:

جایزه دې وګټله.

ماویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوو.

اوس نو سنګه راکوې زما تحفه که څوک دې ونه ويني.

ويل يې ته فکر مکوه.

زه نن ځم په ۹بجو کاريزه ته هلته کالی مينځم.

هلته راشه زه يې په اوبو کې در خوشې کوم.

او ته يې ونيسه.

ما ويل:

سمده ګرانې زه ډېر خوشحاله شوم.

چی زه هم يوداسې څوک لرم چی په غم می خفه کيږي.

او په خوشالۍ مې خوشحاليږي.

ورغلم کالي می راوړل.

ډېر ښکلی ګريوان او ډېر ښکلی رنګ يې وو.

زه دير خوښ شوم، لاړم کالی مې خياط ته يوړل.

د خياط هم ډېر خوښ شول.

د کالو اندازه يې ونيوه.

او زه ترې کور ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې مې دېگ وکړاو ډوډۍ مې وخوړه.

د ماسپښین لمونځ لپاره مسجد ته ولاړم.

ملګرو راته ویل:

علي حیدره اوس سنګه یې؟ درسونه دې سنګه دي؟

ما ورته وویل:

الحمدلله اوس ښه یم.

له جومات لاړم څخه راساً ولاړم خیاط ته کالي مې راوړل.

ډېر ورته خوشحاله ومړ.

ځکه زما ژوند په غریبۍ کې تېر شوی وو.

ښه کالی مې نه وو لیدلي په لاره کی خپل خالق ته په سجده شوم.

او داسې دعا مې وکړه:

یا ربه!

ته خو مې دغه انجلۍ نصیب کړې.

زما د مور غمونه یې ټول را څخه هېر کړل.

ډیره ښکلې انجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یې د ژوند کولو لپاره یو ځل بیا راوچت کړم.

زما ډیره مینه ورسره ده.

پای

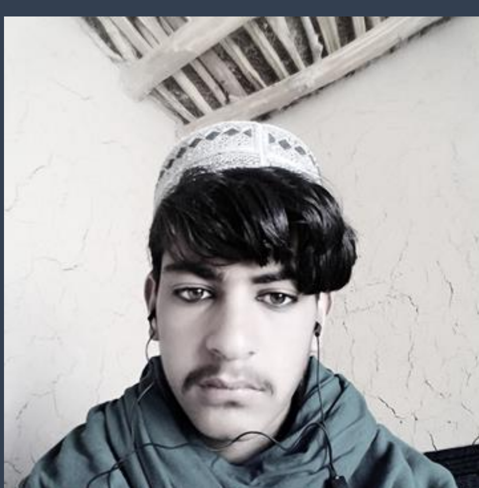

نور وروسته بیا لیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو تر همدې ځای مې رسولی دی.

او ماته دوعا کوی.

چی هغه انجلۍ مې نصیب شی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library